

A kezdők szerencséje és a Belügyi Szemle mint főnyeremény

Mészáros Bence

Dr. PhD, nemzetközi dékánhelyettes, tanszékvezető, egyetemi docens, rendőr ezredes
Nemzeti Közszolgálati Egyetem,
Rendészettudományi Kar
meszaros.bence@uni-nke.hu

Amikor megkaptam a megtisztelő felkérést, hogy fejtssem ki azt a gondolatot, ami eszembe jut a Belügyi Szemle 70. évfordulója hallatán, egyből feltolultak bennem azok az emlékek, amelyeket az első, tudományos folyóiratban megjelent tanulmányommal kapcsolatban őrzök magamban. E cikk volt „*A fedett nyomonozó szabályozásának és alkalmazásának aktuális kérdései*” (Mészáros, 2005), és én voltam a címben jelzett „kezdő”, aki friss diplomásként akkor lépett kutatói pályára a pécsi jogi kar – akkori nevén – Büntető Eljárásjogi és Kriminológiai Tanszékének doktoranduszaként. Miben állt az én szerencsém és miért volt főnyeremény 23 évesen publikálni a Belügyi Szemlében? Egyrészt abban, hogy témavezetőm, Fenyvesi Csaba professzor útmutatása nyomán egy olyan témára leltem, amely utána közel két évtizedig elkísért, még a doktori fokozat megszerzése után is sokáig velem maradt. Ő volt az, aki a szakdolgozatot olvasva azt javasolta, hogy készítsek egy cikket e témában a Belügyi Szemlébe és amikor a folyóirat befogadta a tanulmányomat meg is jegyezte: „*Így még senki sem kezdett a tanszéken, nekem ez annak idején tíz évembe került.*” Fábián Adrián professzor, a pécsi jogi kar dékánja, aki akkor tanársegéd volt, egy futballpálya melletti beszélgetés során sajátos, enyhén szarkasztikus stílusában szintén elismerését fejezte ki, amikor meghallotta a fenti hírt.

Úgy éreztem tehát, hogy megütöttem a főnyereményt, a Belügyminisztérium szakmai, tudományos folyóiratában jelent meg az írásom, korábbi tanáram, neves kutatók, jogászok, kriminalisták, tudósok és gyakorlati szakemberek műveinek hosszú sorát követően és azok között. Magát a folyóiratot természetesen akkor már nagyon jól ismertem, hiszen közel másfél évtizednyi lapszám tartalmát böngésztem végig – akkor még manuálisan, a könyvtárban ülve – a szakdolgozatom megírása előtti anyaggyűjtés szakaszában. Ahogy a klasszikus retorikában a szónoki résztvekenységek első eleme az „inventio”, a feltárás (Tremmel, 2014), a tudományos munkák esetében is az anyaggyűjtéssel kell

kezdeni, amelyben a Belügyi Szemle mint forrás kiemelten fontos volt akkor és az maradt a mai napig is a büntető igazságszolgáltatáshoz kapcsolódó valamennyi témában.

Láthattam tehát az említett „inventio” során, milyen jelentős szerepet tölt be e folyóirat a bűnügyi tudományok művelésében, fejlesztésében, legújabb eredményeinek terjesztésében hazánkban, és ez a felismerés kollégáim, barátaim egyöntetű véleményével párosulva szükségszerűen vezetett bennem a „főnyeremény érzés” kialakulásához.

A mostani ünnepi alkalmat nem számítva azóta még négyszer ért az a megtiszteltetés, hogy írhattam a lapba, mindannyiszor büszkeséggel és jó érzésekkelelve. Szeretném ugyanakkor elkerülni azt, hogy ez az írás csak rólam szóljon, mert a címválasztás nem csak személyes érzelmeimnek és a fentebb részletezett emlékeimnek szól. Nemcsak számomra volt főnyeremény a Belügyi Szemle, hanem, úgy gondolom, az egész ország tudományos közvéleményének az, hogy egy ilyen színvonalú tudományos folyóirat létezik, amely lehetőséget ad kezdőknek (akár hallgatóknak is) és már sok éves vagy évtizedes tapasztalattal rendelkezőknek egyaránt az írásaik megjelentetésére, tudományos eredményeik publikálására, adott esetben azok megvitatására. (Több alkalommal volt már példa arra a folyóirat hasábjain, hogy egy adott tanulmányra „válaszcikk” érkezett, e tudományos párbeszédet én mindig nagy érdeklődéssel követem.)

Különös egybeesés, hogy éppen most, mikor e sorokat írom, kaptam meg e-mailben az értesítést a Belügyi Szemle legújabb folyóiratszámának megjelenéséről, benne sok tartalmas és engem érdeklő, oktatott tantárgyamat, a kriminalisztikát érintő írással (részben mostani egyetemi kollégáim tollából), jelenlegi vezetőmmel, Kovács Gábor r. dandártábornokkal, a Nemzeti Közszerződési Egyetem Rendészettudományi Karának dékánjával készült interjúval, nem utolsósorban pedig egykori tanszékvezetőm, Herke Csongor professzor ünnepi köszöntésével az 50. születésnapja alkalmából.

A jelenlegi Belügyi Szemle tehát hetvenéves kora ellenére is fiatalos, már e-mailben kommunikál, 2015-ig visszamenően lapszámait letölthető és olvashatók elektronikus formában (akár cikkeként) is, nincs szükség előfizetésre vagy hosszas könyvtározásra, fénymásolásra, hogy hozzájussunk az értékes szellemi tartalmakhoz, a tanulmányokhoz, elemzésekhez, recenziókhoz, ügyismertetésekhez és interjúkhoz a bűnügyi tudományok területén. Nem csak olvasóit, szerzőit is magas szinten kiszolgálja a szerkesztőség, a publikációt a megjelentetést követő napon rekordként rögzítik a Magyar Tudományos Művek Tárában, valamint a REAL repozitóriumban, az írást a CrossRef, a ProQuest, és az EBSCO nemzetközi szervezetek indexelik, valamint elérhetővé válik több nemzetközi indexelő online adatbázisban is.

Tartalmát és formáját tekintve, valamint olvasóként és szerzőként is igazi főnyeremény tehát, és biztos vagyok benne, hogy az marad az elkövetkező hetven évben is!

Felhasznált irodalom

- Mészáros B. (2005). A fedett nyomozó szabályozásának és alkalmazásának aktuális kérdései. *Belügyi Szemle*, 53(2), 67–80.
- Tremmel F. (2014). *Retorika és igazságszolgáltatás*. Dialóg Campus.

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

- Mészáros B. (2022). A kezdők szerencséje és a Belügyi Szemle mint főnyeremény. *Belügyi Szemle*, 70(11), 2365–2367. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.11.42>